

RIINA & SAMI KAARLA • ANDERS VACKLIN

Muumi-perhe

Elviniisadut

PERUSTUU TOVE JANSSONIN TARINOIHIN

Tammi

Muumiperheen
talviuniset

Tammi - Helsinki

Ensimmäinen painos

© Moomin Characters™ All rights reserved

Tekstit: Riina ja Sami Kaarla, Anders Vacklin

Kuvitus: Riina ja Sami Kaarla

Perustuu Tove Janssonin luomiin hahmoihin ja tarinoihin
Lue lisää muumeista ja Tove Janssonista: moomin.com ja tovejansson.com

Tammi, 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

ISBN 978-952-04-6345-8

Sisälllys

MUUMIPAPAN SATU:

Surku-koira ja erämaan kutsu

14

PIKKU MYYN SATU:

Pikku Myy ja joen laulu

26

NIISKUNEIDIN SATU:

Kuonosta punastunut Niiskuneiti

40

NIPSUN SATU:

Nipsu ja kulta-aarre

50

MUUMIPEIKON SATU:

Muumipeikon urotyö

66

MUUMIMAMMAN SATU:

Muumimamman suurkevätsiivouspäivä

80

NUUSKAMUIKKUSEN SATU:

Nuuskamuikkunen ja matka etelään

94

Marraskuinen taivas on musta. Pyryttää lunta ja talvi kolkuttelee jo Muumitalon ovia ja ikkunoita. Kylmä pohjoistuuli vinkuu savupiipussa, ja synkkänä hyökyvän meren loiske kantautuu kaukaa. Pienimmätkin öttiäiset ovat kaivautuneet syvälle maan koloihin ja multiin, sillä pian meri ja kaikki muukin jäätyy.

Muumitalon ikkunoista kajastaa lämmin valo ulos pimeyteen. Kirkkaansininen talo kohoo siinä kohdassa syksyistä laaksoa, missä se tekee aaltomaisen kaartein noustakseen kohti Yksinäisiä vuoria. Koska Muumitalo on pyöreä ja kolme kerrosta korkea, joidenkin mielestä se muistuttaa kaakeliuunia. Talon asukkaat rakastavatkin kaakeliuuneja!

Muumiperhe on juuri käymässä talviunille. Muumit nukkuvat yli pitkän kylmän talven ja heräävät vasta huhtikuussa, kun kevät taas koittaa. He rakastavat myös perinteitä, joten aina ennen talviunia on tapana syödä vatsat täpötäyteen kuusenneulasia. Niin heidän esi-isänsäkin aina tekivät.

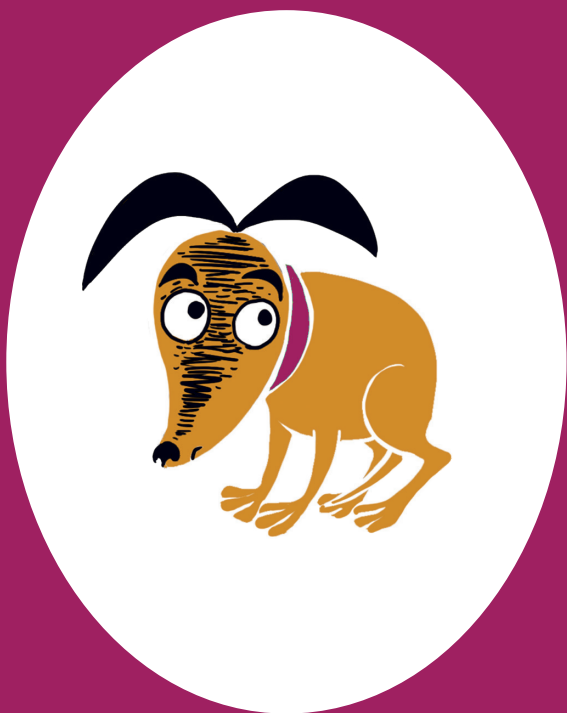
Toinen peritty tapa on kertoa tarinoita ennen nukahtamista. Jo paljon ennen talviunille käymisen hetkeä muumit tuntevat suurta hinkua kertoa jotakin, mikä alkaa mukavilla sanoilla ”olipa kerran...” Tarina voi olla jokin mukava sattumus kuluneelta vuodelta. Tarinoita kerrotaan salongissa, talon suurimman kaakeliuunin lämmössä loikoillen, kunnes kaikki ovat vaipuneet syvään uneen.

Ensimmäiseksi sadunkertojaksi päätetään tänä vuonna valita Muumipappa. Hän aikoo kertoa tarinan Surku-koirasta ja erämaan villistä kutsusta, siitä mitä eräänä kesäyönä tapahtui. Tiedättehän Surku-koiran? Sen alakuloisen pienen koiran, jolla on kylmällä säällä punainen viitta ja hiippalakki. Sen, joka asuu uimahuoneella Tuu-tikin ja näkymättömien päästäisten kanssa ja tykkää päivisin lepäillä komerossa.

Muumipappa aloittaa kertomuksensa...

Surku-koira ja erämaan kutsu

Muumipapan kertomus

Olipa kerran kirpeänviileä kesäyö. Surkukoira oli herännyt kesken uniensa oikein erityisen alakuloisena ja surkeana. Sattumalta seisoskelin juuri silloin Muumitalon portailla ihailemassa kuutamoa, kun huomasin Surkun kahlaavan kasteisessa ruohikossa maha apilankukkia viistäen.

”Menetkö ulvomaan kuuta?” kysyin ja kohotin silinterihattuani tervehdykseksi.

”Menen”, Surku vastasi murheellisena.

”Onkin epätavallisen kaunis kuutamo”, ihailin ääneen. ”Suorastaan täydellinen täysikuu. Mutta miksi näytät niin murheelliselta?”

”Olen vain vähän alakuloinen”, Surku huokaisi.

”Et kai ole sairas?” kysyin ja kosketin pikkukoiran kuononpäättä. Mutta se oli tavallisen kostea ja vähän viileä.

”En minä sairas ole”, vastasi Surku. ”Kuulin erämaan kutsun ja haluaisin olla rohkea, villi ja vapaa. Olisi mahtavaa metsästää yhdessä susien kanssa.

Olisi hienoa seurata susia joka paikkaan, tehdä kaikkea mitä ne tekevät ja täyttää niiden toiveet. Varmasti vähitellen minäkin muuttuisin yhtä rohkeaksi, villiksi ja vapaaksi.”

Tiesin, että Surku-koiralla oli tapana kiivetä vuorelle ulvomaan kuuta, toivoen että sen susiveljet kuulisivat. Surkun suuri unelma oli liittyä susilaumaan, sillä se koki sudet veljikseen. Saatoin miltei tuntea sen viiltävän ikävän. Kuulenhan itsekin aina välillä meren kutsun. Niinpä yritin lohduttaa Surkua.

”Kun viimeksi yritit liittyä susilaumaan, ne halusivat syödä sinut”, muistutin, sillä minua myös huolestutti Surku-koiran haave. Surku kun on varsin pienikokoinen koira.

Surku kallisteli päätään ja varmaankin muisteli tuota täpärää tilannetta. Sitä, kuinka keltaisia suden silmiä oli syttynyt joka puolelle. Surku oli vinkunut, heiluttanut pientä häntäänsä ja heittänyt villamysynkin päästään osoittaakseen haluaan leikkiä susien kanssa. Mutta sudet eivät siitä innostuneet.

”Olen laumaeläin”, ilmoitti Surku-koira epävarmasti. ”Mutta olen surullinen ilman laumaani.”

”Välillä on hyvä olla vähän surullinen”, sanoin, ”Mutta on hyvä olla välillä iloinenkin.”

”Taisin erehtyä siitä, että sudet olisivat veljiäni”, Surku sanoi ja huokaisi. ”Olin varsinainen aasi. Minkäs sille mahtaa.”

”Et sinä ole aasi. Olet suloinen Surku-koira, ja kaikki rakastavat sinua Muumilaaksossa”, sanoin. ”Kaikki haluavat silittää, ihailla ja ruokkia sinua. Sudet ovat uljaita ja upeita, ne kuuluvat metsiin ja vuorille. Mutta ei kukaan halua silittää hurjaa ja villiä susilaumaa.”

Sanoistani huolimatta Surku-koira tunsu itsensä yhä vain surullisemmaksi ja valitti: ”Te Muumilaakson asukkaat olette mukavia, mutta te ette ole omaa villiä ja vapaata laumaani.”

En tiennyt, miten olisin voinut piristää Surkuparkaa. Sitten keksin...

*Muumiperhe on käymässä
talviunille, niin kuin muumit
ikäikäisen perinteen mukaan
tekevät joka syksy.*

*Ennen unten maille
laskeutumista Muumitalon
asukkaat kertovat toisilleen
tarinoita, jotka johdattavat
mukaviin muistoihin ja
suloisiin, levollisiin uniin.*

L85.1

ISBN 978-952-04-6345-8

www.tammi.fi

